

HVOR
er den sanne
kirke?

HVOR er den sanne kirke?

av Herbert W. Armstrong

Dette heftet er ikke til salgs. Det er en gratis opplysningstjeneste i offentlighetens interesse, utgitt av Guds Verdensvide Menighet.

© 1984 Guds Verdensvide Menighet
Ettertrykk forbudt
Trykt i England

Jesus Kristus sa: "Jeg vil bygge min kirke." Han sa ikke "kirker". Et sted finnes denne opprinnelige sanne kirke idag. Men hvor? Hvilken er det? Hva er denne kirken? Hvorfor er den dannet? Her kommer den enkle sannhet som vil åpne våre øyne!

*Denne boken er tilgjengelig på
www.kirke.no*

*For mer informasjon om kirken
kontakt oss på*

HVA MED hele dette spørsmålet om kirken — slik det angår DEG? HVOR er den opprinnelige sanne kirke som Jesus Kristus grunnla — den som den *levende* Jesus Kristus DEN DAG IDAG ER OVERHODE FOR? Det var det spørsmålet som naget og forfulgte meg for så lenge siden — i 1926 og begynnelsen av 1927.

Som så mange av våre lesere var jeg blitt oppdratt i en av de høyt respekterte, eldre protestantiske kirkesamfunn. Jeg fikk høre at jeg var “frelst”, fordi jeg var medlem av denne kirken “i kraft av min fødselsrett”. Jeg visste ikke stort om hva kirken min stod for eller trodde på — men det bekymret meg ikke noe særlig, såvidt jeg husker.

Men da jeg ble 18 år, mistet jeg interessen, og fra da av gikk jeg sjelden i kirken. Jeg ble ferdig med skolen og gikk inn i reklamebransjen. Jeg var ærgjerrig og ville ha STATUS. Derfor arbeidet jeg hardt, studerte ustanselig for å forbedre meg, drev meg selv ubønnhørlig mot dette målet — en bedre STATUS!

Så ble jeg imidlertid utsatt for at mitt firma to ganger gikk overende på grunn av landsomfattende hendelser som jeg ikke var herre over. I *sinne* og ergrelse begynte jeg å lese i Bibelen for første gang i mitt liv. Når det gjaldt Bibelen, hadde jeg alltid sagt: “Jeg *forstår* den simpelthen ikke.”

Dette var jo rart, for jeg hadde alltid tørstet etter forståelse — når det gjaldt alt annet. Bibelen var for meg en tørr, kjedelig, død bok som INGEN vel kunne forstå. Jeg gikk selvfølgelig ut fra at de forskjellige kirkesamfunn hadde fått sine trosbekjennelser, læresetninger og skikker fra Bibelen — men jeg var altså rett og slett ikke interessert i religion.

Men så hendte det endelig, tidlig på høsten 1926, at jeg fikk en utfordring — ja, *to ganger!* Min kone var blitt en “*religiøs fanatiker*”, slik virket det iallfall på *meg!* Hun påstod at hun baserte seg på BIBELEN — men jeg visste jo at det var helt umulig, for den tro og det levevis hun snakket om, var jo *stikk i strid med* hva kirkene lærte.

“Alle disse kirkesamfunnene kan ikke ta feil,” sa jeg. “De henter jo sine læresetninger fra Bibelen, og denne fanatiske overbevisningen din er *det motsatte* av hva de lærer.”

“Vel, men da er vel det de lærer *i strid med* Bibelens ord, da,” sa min kone påståelig, “for *dette* har jeg rett fra BIBELEN!”

Det nyttet ikke å argumentere. Hun sa at hvis jeg kunne vise henne hvor Bibelens lære avvek fra hennes, skulle hun gi seg, ikke ellers.

Det var på denne tiden en svigerinne av meg utfordret meg med hensyn til utviklingslæren. Jeg hadde aldri studert evolusjonsteorien på skolen eller ved universitetet, men hun sa at jeg måtte være UVITENDE om jeg ikke trodde på denne læren! Det gikk på min stolthet og ære løs. Jeg UVITENDE? For en *fornærmelse!*

“Javel,” svarte jeg. “Jeg skal studere utviklingslæren grundig. Og hvis du tar feil, og det vet jeg du gjør, da skal jeg BEVISE DET for deg så du må *ete hvert ord!*”

Bevis for at Gud eksisterer

Jeg hadde alltid trodd på Gud — selv om jeg visste lite om ham og ikke hadde noen interesse for “religion”. Nå hadde jeg riktignok aldri studert spørsmålet dypt og grundig for å

BEVISE om Gud eksisterte, eller om utviklingslæren holdt stikk. De færreste har noengang gjort det. Jeg bare tok det for gitt at Gud var til — og *antok* at utviklingslæren var en falsk teori. Nesten alle som tror på Gud eller utviklingslæren, har *antatt* at det var slik — UTEN BEVIS!

Men dette var ikke lenger godt nok for MEG. Nå måtte jeg få VISSHET!

Det ble til at jeg studerte Bibelen så å si døgnet rundt, samtidig med at jeg gikk i dybden når jeg gransket bøker om evolusjonsteorien, om geologi, paleontologi, biologi og fysikk. Jeg gravde meg ned i verkene til Darwin, Haeckel, Huxley, Vogt og Chamberlin. Jeg studerte radioaktivitet. Og den beviste at stoff ikke hadde eksistert til evig tid, men var blitt SKAPT! Jeg *studerte* skapelseshistorien i 1. Mosebok. I seks måneder drev jeg på med mitt intensive granskningsarbeide, og ofte satt jeg og studerte til klokken ett eller to om morgenen. Men til slutt hadde jeg BEVIST at GUD eksisterer og at Bibelen er blitt ufeilbarlig inspirert. Jeg *motbeviste* evolusjonsteorien og *fikk* min svigerinne til å “ete hvert ord!”

Men diskusjonen med min kone — *DEN TAPTE JEG!* Hun hadde rett og jeg tok feil. Det var så absolutt den bitreste pille jeg noensinne hadde måttet svelge.

Det innebar nemlig ikke bare at jeg måtte innrømme å ha tatt feil. Det er vanskelig nok for et menneskesinn. Men nå hadde jeg lært HVOR feil jeg hadde tatt, ikke bare når det gjaldt hva jeg lettvint hadde trodd på, men også hva jeg hadde gjort og hva jeg *var*. Jeg hadde gått ut fra at jeg var *et temmelig godt menneske!* Det er naturlig for enhver å tro det. Men jeg lærte at den menneskelige natur rett og slett er OND og SYNDIG.

Straks tenkte jeg: “Hvis jeg nå godtar Bibelens lære og begynner å LEVE etter den — hvis jeg går med på å motta Kristus, bli omvendt, leve et kristent liv — hva vil alle mine tidligere forretningsforbindelser og venner si?”

I mitt sinn innebar det at jeg måtte *gi avkall på dem alle* — for godt!

Det innebar omvendelse! Og det er noe som jeg ikke tror kan skje *virkelig* og *fullt ut*, uten en indre kamp. Det var iallfall ikke mulig i mitt tilfelle. Det innebar å GI AVKALL på

noe — alt jeg hadde ønsket meg i livet, mitt livsmål. Og det innebar at jeg måtte oppgi mitt levevis — en fullstendig helomvending! I virkeligheten innebar det at jeg måtte gi avkall på min AVGUD, skjønt jeg ikke så det slik dengang. Det innebar BETINGELSESLØS OVERGIVELSE til Gud, faktisk å gi avkall på MITT LIV og GI DET TIL GUD!

Da det kom til stykket, var det nettopp det jeg gjorde!

Men dermed stod jeg overfor en NY UTFORDRING! Gjen-
nom mine intense studier hadde jeg oppdaget at “alle disse kirkesamfunn” virkelig KUNNE TA FEIL! at læren til den kirken jeg var oppdratt i, var stikk i strid med Bibelens lære.

Hvor er den sanne kirke?

Dermed meldte spørsmålet seg: HVOR er den SANNE kirke — den som Jesus Kristus grunnla, den han er OVERHODE for idag, den som utfører hans OPPDRAG, den han aldri ville forlate eller svikte?

Jeg var blitt fryktelig desillusjonert! Det hadde virkelig vært et traumatisk halvår.

Da jeg leste Romerbrevet 6:23, stirret jeg på bibelstedet, sjokkert, forbløffet og vantrol! Der stod det nemlig: “For den lønn som synden gir, er DØDEN, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre.” Jeg hadde alltid trodd at den lønn vi får for våre SYNDER var *det stikk motsatte* av DØDEN. Jeg var blitt fortalt at det vi blir betalt for *synden* er EVIG LIV — i helvetes flammer! Men dette verset sier at evig liv er noe vi bare kan oppnå som EN GAVE fra GUD.

Men *nei*, dette måtte bestemt være galt! Vi hadde jo allerede evig liv — mente jeg — vi er jo udødelige sjeler! Jeg fikk vite at mange teologer *tolket* dette verset slik at DET FIKK EN ANNEN MENING. De *forandret* på ordenes betydning slik at de passet til det de selv trodde — istedenfor å la Guds ord *forandre deres egen tro* slik at den ble i samsvar med Guds sannhet. De laget en ny betydning av ordet *død*. De definerte *døden* som “adskillelse fra Gud”. Jeg så på bibelstedet en gang til. På den ene side får vi *døden* som lønn. På den annen side er det *motsatte* av denne straffen EVIG LIV. Nå var det fullstendig klart for meg at hvis EVIG LIV er det stikk *motsatte* av DØDEN, da kan jo ikke DØDEN bety evig liv!

Jeg oppdaget videre til min forferdelse at på mange —

om ikke de fleste — punkter av den lære som Jesus Kristus og Det nye testamente forkynner, lærer kirkene nå det stikk motsatte, og følger andre former og skikker! Jeg ble fryktelig forvirret! Det gikk helt rundt for meg!

Men der stod det klart og tydelig. Jeg leste at SJELER kan dø! Det var så viktig at det stod to ganger: “Den sjel, der synder, den skal dø” (Esek. 18:4,20; dansk oversettelse). Så leste jeg med forbløffede øyne at “hver levende *sjel* i havet DØDE” (Åp. 16:3). Det sa at SJELER kan DØ! Så så jeg at Jesus sa at sjeler kan ØDELEGGES! “Men frykt heller for ham som kan ødelegge både sjel og legeme i helvede” (Matt. 10:28).

Det begynte å se ut til at kirkene tross alt *tok* feil! Men hadde ikke Jesus Kristus grunnlagt sin KIRKE? Jo, det hadde han sannelig, og jeg fant at han hadde sagt at dødsrikets porter ikke skulle få makt over den — DEN KUNNE IKKE ØDELEGGES. Jeg oppdaget også at Jesus Kristus sa han aldri ville forlate eller svikte den — og at han alltid ville være “midt iblant den”. Jeg oppdaget at han var kirkens levende OVERHODE! Jesus Kristus stod opp fra graven — og HAN ER FREMDELES I LIVE!

Men *hvor* var da den kirken som han ledet, veiledet og brukte?

Jeg var forvirret, men jeg fortsatte å lete, og jeg fortsatte å studere. Jeg syntes at denne oppdagelsen av sannheter — som var nye for meg — var det mest fascinerende og interessante jeg noengang hadde gjort i mitt liv. Det var som å finne nye gullklumper — nye rikdommer — bortsett fra at dette var åndelig berikelse.

Men det skulle komme til å ta en viss tid før jeg fant ut HVILKEN som er den ene, sanne kirke som Kristus grunnla, og HVOR den er. Jeg lærte at Jesus kalte sine disipler, som skulle bli selve fundamentet for kirken, til å gå ut fra verden og “skill eder fra dem” (2. Kor. 6:17). Jesus sa også til Gud sin Far at han ikke engang bad for verden (Joh. 17:9). I Matteus 24:1-3 talte han om verdens ENDE. Bibelen omtaler denne verden som “denne onde verden”.

I tidens fylde ble jeg klar over at selv om denne verden, særlig i vårt 20. århundre, har gjort IMPONERENDE fremskritt og gjennomgått en fantastisk utvikling, så er den gjennomsyret av DE FRYKTELIGSTE ONDER. Og det blir stadig flere av dem.

HVORFOR har vi dette paradokset av godt og ondt?

Jeg lærte ikke å kjenne HENSIKTEN med kirken — grunnen til at Jesus reiste den — før jeg lærte sannheten om selve grunnlaget for den verden vi lever i.

Hvem og hva er Gud?

Først måtte jeg lære, ikke bare at Gud bevislig eksisterer, men også HVEM og HVA Gud er. Mange av de tradisjonelle kristne kirkesamfunn tror på Gud som en treenighet — Gud i tre personer. Jødedommen tror at Gud er én person. Noen tror at Gud bare er et slags "prinsipp" — eller et bedre "alter ego" inne i hvert menneske.

I Johannesevangeliet 1:1-5 kan vi lese om "Ordet". Vers 4 sier at Ordet ble menneske og ble Jesus Kristus. Ordet var hos Gud, og Ordet var også Gud. Men hvordan kan dette gå til? Det kan sammenlignes med at det var en mann som het Ole, og Ole var sammen med Olsen, og Ole var også Olsen. Ole kunne for eksempel være Olsens sønn. Familienavnet var med andre ord Olsen.

Jeg lærte at 1. Mosebok 1:1 åpenbarer at Gud skapte himlene og jorden. Men det var Moses som skrev dette, og han brukte det hebraiske ordet *Elohim*, som vårt ord Gud er oversatt fra. Men *Elohim* er et FLERTALLSORD som angir mer enn én person. I vers 26 i samme kapittel sier *Elohim*: "La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse." Ordet *Gud* er derfor *familienavnet* til FAMILIEN GUD. Og enskjønt feet ble skapt etter feets slag (vers 25), så ble mennesket skapt etter GUDS slag.

I Det nye testamente lærer vi at Guds Ånd i oss vitner med vår ånd at vi er unnfanget som Guds barn. Jesus er Guds Sønn, og kirken er hans brud (Matt. 25:1-13; Åp. 19:7). Så Gud er faktisk en FAMILIE, og gjennom Kristus kan vi fødes inn i denne familien. I Romerbrevet 8:29 blir det sagt at Jesus skulle være den førstefødte blant mange søsken. Han ble født som Gud selv "ved oppstandelsen fra de døde" (Rom. 1:4).

Siden det første menneske, Adam var av *Guds* slag, betyr det at han kunne ha blitt gjort til GUD?

Hva mennesket ER

Gud består av Ånd — ja, han ER Ånd (Joh. 4:24). Men han

skapte MENNESKET av jord fra marken (1. Mos. 2:7). Gud blåste livsånden inn i menneskets nesebor — og mennesket (jorden) ble en sjel. Jorden fra marken ble en sjel. Mennesket hadde bare en midlertidig eksistens, idet han ble holdt i live ved luftinntaket og blodomløpet — og stadig vedlikeholdt av mat og vann fra jorden.

Men Gud er åpenbart som UDØDELIG — med selvstendig og iboende evig liv i seg selv. Likevel ser vi at Gud tilbød Adam evig liv gjennom “livets tre” i Edens hage.

Men det var ikke Guds hensikt å gi dette iboende udødelige liv til mennesket, før mennesket tok imot samme hellige, rettsindige, åndelige og fullkomne karakter som Gud har. Og mennesket måtte selv treffe sitt valg, for ellers ville det ikke være en rettsindig karakter. Det andre spesielle symbolske treet i Eden var “treet til kunnskap om godt og ondt”. Gud gav Adam ordre om ikke å spise av det trees frukter, for da ville han dø. Det var altså et “dødens tre”. Men LIVETS tre var også et kunnskapens tre — åndelig kunnskap som Gud gir.

Da Adam valgte dødens tre, valgte han selv å kjenne forskjell på godt og ondt.

La meg her forklare at andre steder i Skriften åpenbarer at Gud utstyrte mennesket med en menneskeånd. Job 32:8 nevner “menneskets ånd”, og vers 18 forteller at denne ånden driver mennesket — tilskynder, oppildner, tvinger. 1.Korintierbrev 2:11 forteller at man ikke ville ha menneskelig kunnskap om man ikke hadde hatt menneskets ånd i seg. Mennesket er helt og holdent gjort av stoff — ikke ånd. Sjelen er materie fra jorden. Men det er en ånd i den sjelen, selv om det bare er en menneskeånd. Det er denne ånden som skjenker den menneskelige hjerne intelligensens kraft.

På dette punkt må jeg forklare at hjerneforskning i nyere tid har vist at menneskehjernen er svært lik dyrehjernen. Men dyrehjernen ledes av instinkt og kan ikke tenke, resonnerer, planlegge og konstruere ting, slik menneskene kan. Dyrehjernen kan ikke skjelle mellom godt og ondt — kan ikke sette pris på musikk, kunst og litteratur. Menneskeånden gir menneskehjernen personlighet i tillegg.

HVORFOR har Gud bare gitt en ånd til menneskene og ikke til dyrene? Svaret er en dyp SANNHET! Ånden i mennesket

er menneskelivets eneste sanne verdi, for det er gjennom den mennesket kan forenes med Gud. Når de som blir kalt av Gud, angrer og tror, kan de UNNFANGES av Gud og bli FØDT som barn av Gud — den ene sanne Gud — og bli medlemmer av FAMILIEN GUD. På den måten kan Guds Hellige Ånd forenes med menneskeånden. Som det heter i Romerbrevet 8:16, Guds Ånd vitner med vår ånd at vi er Guds barn, nå unnfanget av Gud og utsett til ved oppstandelsen å bli født som åndelige vesener.

Som Gud senere skulle komme til å åpenbare i mine intense og fordomsfrie studier av hans Ord, den menneskelige FAMILIE, som Adam startet, hadde mulighet til å bli den *guddommelige familie* som Gud aktet å formere seg gjennom. Og menneskenes formering er av samme type som Guds guddommelige formering. Men dette er kunnskap som må åpenbares, og som har vist seg å være for dyp for en syndig og satanbedratt fornuft — bortsett fra dem som Gud har kalt, og som er blitt unnfanget av ham ved hans Hellige Ånd. Denne overveldende SANNHETEN leder oss til forståelse av HVORFOR det finnes en kirke, og HVILKEN som er Guds ene sanne kirke.

La oss vende tilbake til Edens hage og GRUNNLEGGELSEN av denne verden.

Grunnleggelsen av denne verden

Det første menneske, mannen Adam, ble forledet av sin hustru Eva til å være ulydig mot Gud og vrake LIVETS tre. Dette treet ville ha forenet ham med Gud. Men da Adam hadde valgt det andre treet, STENGTE Gud Adam og hans familie ute fra LIVETS tre — INNTIL Gud ville sende Jesus, den ANNEN ADAM, for å gjøre det mulig for menneskeheten å bli forsonet med Gud. HENSIKTEN med Guds kirke er egentlig å forsonne — og forene — menneskene med Gud.

Eva hadde trodd på Satan da han sa at hun ikke kom til å dø — fordi hun var en udødelig sjel. Hun trodde det, og siden da har hennes barn trodd denne løgningen. Adam fulgte henne ved å velge SIN EGEN kunnskap om godt og ondt fremfor den kunnskap Gud *åpenbarte*. Han fulgte sin menneskeånd fremfor å motta Guds Hellige Ånd og bli ledet av den.

For å si det på en annen måte: De to første mennesker ble kidnappet av Satan, og fulgte kidnapperens *LEVEVIS*, kunnskaper og forståelse — istedenfor Gud, som kunne ha blitt deres Far, men som de ikke trodde på.

Men Guds *hensikt med menneskene skal stå fast!* Gud kommer til å løse ut sin potensielle, kidnappede familie.

Men siden menneskefamilien ved Adam hadde valgt *SYNDENS* vei, og siden synden bragte menneskene lidelser, sorg, ulykke og død, stengte Gud dem ute fra *LIVETS* tre, så de ikke skulle få et evig liv i smerte, sorg, elendighet og lidelse. Likevel skulle det gjennom Kristus bli mulig å oppnå evig liv for alle som traff det rette valg senere — gjennom den *ANNEN* Adam.

Dermed ble det alt ved *grunnleggelsen* av den nåværende menneskeverden og dens sivilisasjon (Åp. 13:8) bestemt at Kristus, "Guds lam", skulle komme og bli ofret for å forløse de fortapte. Da denne verden, som begynte med mennesket Adam, ble grunnlagt, ble det bestemt at "det er menneskenes lodd én gang å dø, og deretter dom" (Heb. 9:27). Men hvordan kan et menneske dømmes etter sin død?

Dette er beskrevet i 1. Korintierbrev 15:22: "For likesom alle dør i Adam, så skal og [de samme] alle levendegjøres i Kristus" — ved en oppstandelse. Dette er skildret i Åpenbaringen 20:11-12 som dommen for den store hvite trone. Ved denne dommen blir "livets bok" åpnet. De som blir kjent skyldige — og det blir alle — skal så få vite at Kristus, den annen Adam, er kommet og har sonet dødsstraffen i deres sted. Hvis de da angrer, vil de få adgang til *LIVETS* tre. Da kan de ennå bli unnfanget og så født som Guds barn og bli innlemmet i *FAMILIEN* GUD.

I mellomtiden er imidlertid alle døde, og vil forbli døde til oppstandelsene.

Den annen Adam

Da Gud mente at tiden var inne, omtrent 4 000 år etterat Adam syndet og denne verdens grunnvoll ble lagt, sendte Gud sin sønn Jesus, født av mennesket Maria og unnfanget ved Guds Hellige Ånd. Han kom som den annen Adam, men i motsetning til den første Adam valgte han *LIVETS* tre.

Jesus ble født ved Den Hellige Ånd og var helt fylt av

Guds Ånd. Han hadde det nære forhold til Gud som DEN FØRSTE Adam forkastet. Han var unnfanget og født i menneskeskikkelse ved Gud. Han sa: "Jeg har holdt min Faders bud" (Joh. 15:10), mens den første Adam forkastet dem og valgte sine egne goder og onder isteden. Jesus valgte LIVETS tre.

Jesus sa: "Jeg vil bygge min menighet" (Matt. 16:18). Det er det første sted i hele Bibelen at ordet *menighet* forekommer. Hvis vi skal besvare spørsmålet i overskriften på denne artikkelen — "Hvor er den sanne kirke?" — må vi først spørre oss selv: Hva er egentlig en kirke eller menighet? Hva var det Jesus bygget? HVORFOR skulle det bygges en kirke? Finnes det nå én kirke som Jesus bygget — eller mange? Er kirken nå delt i mange trosretninger, sekter og grupper? Eller er det bare den ENE, opprinnelige, sanne kirke som Jesus bygget?

Hvorfor en kirke?

Det nye testamente i Bibelen ble opprinnelig skrevet på gresk. Vårt ord *kirke* er oversatt fra det greske ordet *ekklesia*, som betyr "de utkalte", fra *ek* (ut) og *klesia* (kalt). Ordet innebærer at noen blir utkalt for å møtes, særlig i en religiøs menighet. Det betyr ikke en bygning, med spisst tak, tårn og spir og et kors over inngangen.

I symbolsk betydning snakker man om menigheten som Guds husfolk (eller familie) (Efes. 2:19-21), som en bygning som skal vokse til et hellig TEMPEL, som Kristus skal komme til når han vender tilbake til jorden som kongers Konge for å herske over alle jordens nasjoner.

Men HVORFOR er det en kirke? HVORFOR kalle dens medlemmer ut fra denne verden? Det blir besvart gjennom et annet spørsmål: Hva er iverien med denne verden? Den ble bygget på sviktende grunnlag. Den er gjennomsyret av ondskap som fører til menneskelig lidelse, fortvilelse, skuffelse og død.

I tradisjonell kristendom later det til å være et grunnbegrep at Gud skapte Adam som et fullkomment, udødelig, åndelig vesen — at Satan kom inn i bildet og ødela denne fullkomne åndelige mekanismen — og at kristendommen skal være Guds forsøk på å reparere

skadene og gjøre mennesket like fullkomment som det var før Satan gikk løs på det. Men dette er FULLSTENDIG GALT og stikk imot det Bibelen åpenbarer for oss.

Vi har vist at Gud skapte mennesket som DØDELIG, og gav det bare en midlertidig dyrisk tilværelse. Mennesket holder seg i live ved å ånde inn luft, gjennom blodomløpet og ved stadig å tilføre kroppen næring og vann fra jorden. Mennesket forkastet LIVETS tre som ble fritt tilbudt. Menneskene fikk aldri udødelig selvstendig liv, men slo isteden inn på en livsform som resulterte i smerte, lidelse, misnøye, ulykke, sorg og død. Et organisert samfunns sivilisasjon ble bygget på denne grunnvollen. Jeg sammenlignet denne sivilisasjonen med en bygning som er ført opp med dårlige materialer på en råtten og smuldrende basis.

Gud prøver IKKE å reparere denne forvitrende og råtne overbygningen som vi kaller vår sivilisasjon. Gud sendte sin egen sønn, Jesus Kristus, som den ANNEN ADAM, for å gi verden en NY START, en helt ny og anderledes struktur for vår sivilisasjon.

En verden i fangenskap

La meg bruke et annet bilde på dette. Gud sa: "La oss [Gud og Ordet] gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse." Gud skapte mennesket etter Guds slag, på samme måte som han skapte feet etter feets slag og alle andre dyr etter sine slag. Men Gud formet mennesket av *jorden på marken* (1. Mos. 2:7) og ga det en midlertidig eksistens ved at det måtte ånde luft. Gud sa til dette dødelige mennesket at hvis det syndet, ville det DØ. Mennesket var ikke og er ikke noen udødelig sjel, men en sjel som har en midlertidig eksistens. Men det kunne ha blitt et Guds barn. Hadde Adam valgt livets tre, ville han ha mottatt Guds udødelige LIV. Guds Ånd ville ha kommet inn i ham, gått sammen med hans menneskeånd, og forenet ham med GUD som Guds sønn og et virkelig medlem av FAMILIEN GUD.

Adam og alle hans barn hadde derfor muligheten til å bli Guds barn. Men så kom Satan, og gjennom Eva lokket han Adam til å gå med på å bli kidnappet. Satan kidnappet dem som KUNNE HA BLITT Guds egne barn. Men ved at de

var bevisst ulydige mot Gud, ved at de av slo Guds tilbud om å bli hans barn, og isteden valgte Satans LEVEVIS — valgte menneskene ikke bare kidnapperens livsform og sivilisasjon, men nedkalte også syndens lønn — DØDEN over seg selv.

TENK OVER HVA DETTE BETYDDE!

Mennesket fikk lov til å treffe sin egen avgjørelse — enten et evig liv ved å adlyde Gud og velge LIVETS tre, eller DØDEN ved å være ulydig og velge kunnskapens tre, dødens tre. Adam valgte å være ulydig.

Gud kunne ikke ettergi den straffen som han tydelig hadde sagt ville bli følgen av ulydighet. Hva gjorde så Gud? Hvordan ville Gud selv nå redde dem som kunne ha blitt hans barn, fra kidnapperen? Ikke ved å gå på akkord med SIN EGEN LOV og oppheve straffen, *men* ved å bestemme dengang verdens grunnvoll ble lagt, at han ville sende sin egen sønn, Jesus Kristus, til jorden. Jesus ville leve uten synd, og siden han ikke måtte lide straffen for seg selv, kunne han ta på seg straffen — *døden* — i menneskets sted.

Dengang verdens grunnvoll ble lagt, bestemte Gud derpå at slik alle mennesker etter Adam hadde syndet og derfor måtte dø — så ville disse SAMME MENNESKENE GJENNOM KRISTUS kunne *oppstå* til nytt liv, ETTERAT straffen var blitt sonet for dem av Jesus Kristus.

Derfor er menneskets eneste *håp* en *oppstandelse* fra de døde, takket være at Jesus har sonet dødsstraffen i deres sted.

MEN — OG DETTE ER VIKTIG! Gud kunne ikke på ny gi alle mennesker adgang til livets tre, FØR Jesus var kommet og hadde sonet dødsstraffen for dem, for alle mennesker har jo syndet.

Gud sendte ikke Jesus for å sone denne straffen, før det var gått 4000 år — nesten 2000 år før vår tid. I mellomtiden hadde milliarder av mennesker levd og dødd. *Guds store plan*, å reprodusere seg selv gjennom menneskene, måtte altså *begynne* med Jesus, den annen Adam. Gud hadde latt denne verden bli grunnlagt av den første Adam, mens han *la selve grunnvollen* for sin verden gjennom Kristus, den annen Adam. Han la den gjennom den ene mannen — Jesus. Jesus sa

at han ville bygge sin menighet. Menigheten er den spede begynnelse på Guds nye sivilisasjon.

Slik Gud første gang opprettet sitt styre på jorden gjennom den erkeengelen vi kaller Lucifer, og som Gud satte på jordens trone — slik vil Guds nye sivilisasjon bli etablert ved at Guds herredømme gjenopprettes på jorden gjennom Kristus og menigheten. Gud startet altså den nye sivilisasjonen — eller styret — gjennom Jesus og de 12 apostlene som Jesus valgte ut og kalte til seg blant mennesker som levde på den tid — i det første århundre etter Kristus.

Menigheten måtte begynne i det små og vokse seg større. Den begynte med de 12 apostlene og de 120 som ble døpt på pinsedagen år 31 e.Kr. — den dag da menigheten ble grunnlagt.

Jesus sa: “Jeg vil bygge min menighet” (Matt. 16:18). I Ef. 2:21 kalles menigheten en bygning — faktisk Guds åndelige tempel. Den hadde en GRUNNVOLL (vers 20) — Jesus Kristus selv, sammen med apostlene og profetene (Ef. 2:19-22).

Tenk nå på følgende som Jesus lærte: “Derfor, hver den som hører disse mine ord og gjør etter dem, han blir lik en forstandig mann, som bygget sitt hus på fjell; og skyllregnet falt, og flommen kom, og vindene blåste og slo imot dette hus, men det falt ikke; for det var grunnlagt på fjell. Og hver den som hører disse mine ord og ikke gjør etter dem, han blir lik en uforstandig mann, som bygget sitt hus på sand; og skyllregnet falt, og flommen kom, og vindene blåste og slo imot dette hus, og det falt, og dets fall var stort!” (Matt. 7:24-27.) Jesus henviste til menigheten, som er bygd med Kristus som FUNDAMENT (“og klippen var Kristus” — 1. Kor. 10:4). Han refererer også til denne verden som er bygget på “sanden” som består av djevelen Satan og Satans levevis med forfengeligheit, selvopptatthet, lyster og begjær, konkurranse og strid — det levevis Adam valgte — den vei denne verden ble GRUNNLAGT på. Jesus gikk tilbake til *grunnvollene* for verden og for menigheten, og sammenlignet dem med bygninger.

Den bygningen som er denne verden og dens samfunn og sivilisasjon — med en overbygning av systemer, skikker og adferd og styreset — er, som før nevnt, gjennomsyret av dårlige materialer og slett håndverk. Og Gud kommer til å la

den bygningen (en verden bygget på MENNESKENES begreper om godt og ondt) FALLE, og DET FALLET BLIR STORT!

Gud sier: "Dersom Herren ikke bygger huset, arbeider de forgjeves som bygger på det" (Salm. 127:1).

Det var *Satan*, og ikke Gud, som bygget det huset som er denne verden. Jesus kom ikke for å REPARERE denne dårlig konstruerte bygningen. Han ville ikke forsøke å redde den overbygningen som er bygget med Satan som grunnvoll.

Isteden sa Jesus: "Gå ut fra dem [fra denne verden] og skill eder fra dem" (2. Kor. 6:17).

Jesus valgte ut sine apostler forat de sammen med ham skulle være en del av grunnvollen for *en helt ny* bygning — ja, EN HELT NY VERDEN.

En ny sivilisasjon er på vei!

Hva var Jesu evangelium — hans BUDSKAP? Hva lærte han? Han snakket ikke bare om seg selv alene — men om GUDS RIKE som er den av Gud fødte FAMILIE. Den skal herske over alle nasjoner når Guds herredømme blir gjeninnført på jorden, når Kristus kommer igjen og Satan blir forvist.

Den menneskelige unnfangelse og fødsel er et nøyaktig bilde på hvordan vi åndelig blir født av Gud. Hvert enkelt menneske kan sammenlignes med eggcellen inne i moren. Forat vi skal kunne bli født av Gud, må den guddommelige sæd — Guds Hellige Ånd utgått av ham selv — trenge inn i oss og befrukte oss. Dermed er vi unnfanget — en guddommelig kime. Vi er unnfanget inne i vår åndelige mor — Guds menighet. Menigheten er "Jerusalem . . . der oppe, som er . . . vår mor" (Gal. 4:26). Så får vi åndelig næring gjennom menigheten vår mor, og denne åndelige føde er Guds eget Ord. Men ennå er vi bare unnfanget, ikke født før vi "[vokser] i nåde og kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus" (2. Pet. 3:18). Dette er klart og tydelig forklart i vårt gratis hefte *Hva menes egentlig med . . . "FØDT PÅ NY"?*

Jesus forklarte for fariseeren Nikodemus (Joh. 3:3-6) at for å komme inn i Guds Rike må vi bli FØDT på ny. Født av GUD. Og hva ER så Gud? Tidligere i dette heftet har vi vist at Gud er en guddommelig FAMILIE. Men som Skaperen av hele universet er Gud også HERSKER over alt han har skapt. Gud REGJERER GJENNOM SITT STYRE. Ethvert styre er basert på en

grunnlov, en lov som fastsetter regler for hvordan vi skal oppføre oss — og bestemmelser som regulerer forholdene mellom individer eller grupper. Guds lov er uttrykk for Guds levevis, og den bygger på *kjærlighet*. Det er en kjærlighet som strømmer ut mot andre og i forhold til andre. Menneskelivet skal ledes av kjærlighet til Gud og kjærlighet til vår neste. Det er selve grunnlaget for Guds åndelige KARAKTER.

Hva var Jesu evangelium? Ordet *evangelium* betyr “godt nytt”, “godt budskap”. Jesu evangelium var det glade budskap at GUDS RIKE skal komme — at GUDS FAMILIE SNART SKAL HERSKE OVER JORDEN OG HELE UNIVERSET. Det gratis heftet *Hva er det sanne evangeliet?* gjør dette misforståtte spørsmålet klart. Skriv etter et eksemplar idag.

La oss nå, nok engang, se nærmere på det dobbelte forhold mellom det første menneske Adam — og Jesus Kristus, den ANNEN Adam, og prøve å forstå det.

Dobbeltheten i Skriften

Det første mennesket, Adam, var dødelig. Og LIVETS tre, som Gud tilbød ham fritt, var et symbol på at han skulle overgi seg og la GUDS HELLIGE LIV trenge inn i seg.

Hvis Adam hadde tatt av frukten fra livets tre, ville han ha mottatt dette hellige LIV av og fra Gud. Han ville ha fått Guds SINNELAG ved at Guds Ånd trengte inn i ham og forente seg med hans menneskelige ånd. Han ville ha fått et nært far-sønn-forhold til Gud. Men Adam valgte å “gå sin egen vei”. Istedenfor å bli Guds sønn og ta imot Guds tilbud om å komme inn i hans liv, inngi i ham Guds liv og sinnelag, tok han isteden til seg produksjonen av kunnskap om godt og ondt.

LIVETS tre kunne ha bragt Adam inn i et nært forhold som GUDS sønn. Jesus, den annen Adam hadde et slikt far-og-sønn-forhold. Han kom for å kalle synderne UT av denne onde verden og FORENE dem med GUD, slik Adam og hans familie kunne ha gjort. Jesus kom for å forsone de utkalte med Gud.

Jesus lærte menneskene evangeliet — budskapet — om Guds Rike, Guds herskende og regjerende familie. Han kom ikke for å reparere den sviktende og råtnende overbygningen

på det huset som symboliserte den første Adams utvidede FAMILIE. Han kom for å kalle sin kirke, Guds vidsprente FAMILIE, ut av den bygningen som er denne verden, og forene dem med *Gud*.

Denne verdens gud

Men dette er SATANS verden. Han er dens gud (2. Kor. 4:3-4).

Satan prøvde å drepe Jesusbarnet. Han forsøkte å ødelegge Jesus gjennom den store fristelsen da Jesus var omtrent 30 år gammel. Han var skyld i de fleste av apostlenes martyrdød. Han prøvde å ødelegge Guds menighet under selve grunnleggelsen. Men menigheten var bygget på klippegrunn, og "klippen var Kristus" (1. Kor. 10:4). Menigheten hadde en god begynnelse tross Satans forsøk på å forpurre den. Jesus hadde sagt at dødsrikets porter aldri skulle få makt over menigheten. Regn og oversvømmelse kunne nok komme, og vinden blåse med orkans styrke, men menigheten ville bestå.

HVORFOR ville Satan ødelegge menigheten? Fordi denne verden tilhører Satan. Han sitter på denne verdens trone (Jes. 14:13). Og Guds menighet vil oppfylle jorden etterat Satan og hans verden er ødelagt. Kristus, menighetens overhode, vil overtta Satans trone som verdens hersker.

Så da Satan ikke maktet å hindre at menigheten ble grunnlagt og straks skjøt fart — hva gjorde han da? Han forførte visse mennesker dem til å søke å ødelegge menigheten innenfra. Et ordtak sier: "Hvis du ikke kan beseire dem, så slutt deg til dem." Satan fikk noen medlemmer innen menigheten til å søke vranglære og et falskt evangelium.

I Galaterbrevet 1:6-7 leser vi at menighetene i Galatia hadde vendt seg til "et annet evangelium". De trodde på dem som begynte å forkynne "en annen Jesus" (2. Kor. 11:4). Disse falske prestene gav seg ut for å være Kristi tjenere, men var i virkeligheten Satans (vers 13-15).

Gjennom de falske brødrene i menigheten lyktes det dermed Satan tilslutt å bedra de aller fleste i kirken — og å omdanne dem til en forvrent og forfalsket kirke i stadig vekst.

I de første månedene Guds sanne menighet eksisterte, møtte den mest motstand fra jødene i Judea. Jøder flest

nektet å tro at Jesus var den lovede Messias — Gud i menneskeskikkelse. Men de 12 apostlene var øyenvitner til Jesu messiasverdighet. De hadde fulgt ham i tre og et halvt år før han ble korsfestet, og i 40 dager etter oppstandelsen. Det var mange — skjønt bare et mindretall av alle jøder — som trodde og ble døpt ved Guds Ånd og dermed kom med i kirken. I disse første årene var kirken for det meste jødisk.

Så sendte Gud Peter (Apg. 10-11) til hedningen Kornelius, for å åpne frelsen også for hedningene. Gud lot apostelen Paulus fremstå for at han skulle lede en stor forkynnergjering blant hedningene. Dermed forsøkte noen omvendte jøder å få ikke-jøder til å rette seg etter ritualene i Moseloven og bli omskåret. De ønsket "mere Lov". Paulus og apostlene gikk imot dette, og løste striden gjennom Den Hellige Ånd (Apg. 15). Så kom falske ikke-jødiske medlemmer og hevdet "INGEN Lov". De hevdet at Guds Lov var avskaffet — at Kristus hadde naglet den til korset. De forkynte en falsk Jesus som de påstod hadde avskaffet sin Fars bud.

Kirken var blitt grunnlagt år 31, og slik var det at det allerede før år 50 brøt ut en heftig strid om evangeliet som skulle forkynnes var *KRISTI* evangelium eller om det var et evangelium *OM* Kristus.

Snart senket teppet seg for de historiske beretninger om kirken. Det kom klart frem at det foregikk et systematisk arbeide på bred front for å ødelegge de historiske beretninger om hva som hendte i kirken de neste hundre år. Det ble "det tapte århundre" i kirkehistorien.

Når så historiens teppe går opp igjen omkring år 150 e.Kr., fremstår en kirke som kaller seg "kristen", men som er helt forskjellig fra den kirken som Jesus grunnla gjennom sine apostler i år 31.

Kirken er ikke Guds Rike

Jesu evangelium var "budskapet om Guds Rike" — at Guds styre skulle være i hendene på Guds fødte *FAMILIE*. Den kirke Jesus grunnla, bragte Gud vår Far inn i selve livet til de troende.

Mens Jesus var her som Gud i menneskeskikkelse, var disiplene hos ham. Etter pinsedagen, da menigheten ble grunnlagt, var de som var blitt døpt inn i menigheten ved Den

Hellige Ånd, også i nær kontakt og fellesskap med Gud og med Kristus (se 1. Joh. 1:3). Gud og Kristus var gjennom Den Hellige Ånd INNE I selve de omvendtes liv.

Men da størstedelen av de bekjennende kristne falt fra, holdt de seg bare til et evangelium *om* Kristus. De forvrengete nåden til frihet til å være Gud ulydig, slik Adam hadde gjort. De lærte at man skulle være *god* — men bare på kjødelig menneskevis. Deres menneskeånd var ikke forenet med Guds Hellige Ånd — og deres sinn ikke forenet med Guds. De kom sammen for å tilbe Kristus. Men Jesus hadde sagt (Mark. 7:7-8) at de dyrket ham forgjeves, idet de forkastet Guds bud og holdt fast på sine menneskelige tradisjoner. Ja, i vår tid går denne religionen under betegnelsen “tradisjonell kristendom”.

De begynte å oppføre bygninger som de kalte “kirker” — med tårn og spir på toppen og et kors over inngangen. Etterhvert bygget de veldige og overdådige katedraler.

Et hovedpunkt som skiller den ene sanne menighet fra de mange erklærte kristne sekter og trosretninger, er dette: De bedratte kirkesamfunn i denne verden setter Kristus i brennpunktet. Gud blir uvirkelig, noe mystisk uten reell mening. De lærer ikke at Jesus kom for å åpenbare sin Far — at han kom for å forsone oss med Gud vår Far — at det er vår Far våre synder har avskåret oss fra — at Kristi blodsgytelse ikke i seg selv “frelser oss” og gir oss evig liv. Snarere er det slik (se Rom. 5:10) at vi blir forsonet med Gud ved Jesu død, og at vi blir frelst, dvs. vi får evig liv ved Jesu oppstandelse, som gjør det mulig for oss å motta det evige livs gave fra Gud gjennom oppstandelsen fra de døde. Jesu oppstandelse gjorde vår oppstandelse mulig, for “han skulle være den førstefødte blant mange brødre [ved en oppstandelse]” (Rom. 8:29).

Den sanne kirke ser Kristus i det rette lys, som Mellommann mellom oss og Gud Fader — en personlig Frelser. Nå sitter han som vår Yppersteprest i himmelen ved Gud Faders høyre hånd, som overhode for sin kirke og som kommende Konge og Hersker UNDER Gud Fader.

Jesus kom som den annen Adam for å kalle dem som Gud hadde dratt “ut fra dem” av denne verden og til og med dens falske “tradisjonelle kristendom”, og starte opp en helt NY VERDEN — EN NY SIVILISASJON.

Satan greide altså å forfalske den Guds menighet som Kristus, den annen Adam, grunnla. Men dødsrikets porter HAR IKKE fått makt over den.

Sant nok blåste vindene mot denne bygningen som var grunnlagt på en Klippe, flodbølgene kom, og motstanderne slo hardt til mot den. Selv den sanne kirke mistet adskillig av den opprinnelige SANNHET i kampen for å holde seg i live gjennom århundrerens forfølgelse og motstand. Men den holdt fast ved Gud vår Fars sanne navn, for det er hans kirke. den holdt fast ved Guds åndelige lov, De ti bud. Den holdt fast ved de ting som er HELLIGE FOR GUD — hans hellige sabbat og å betale Gud tiende. For dette ble den forfulgt, men den har ridd stormen av.

Jeg begynte å finne svaret

I første del av dette heftet beskrev jeg min bakgrunn og omvendelse. I løpet av de første seks måneders dyptgående undersøkelser og studier av Guds Lov, kom jeg blant en gruppe av brødre i denne menigheten.

De var for det meste grønnsaksdyrkere i Willamette-dalen i Oregon i den nordvestlige delen av USA — ydmyke, gudfryktige mennesker som var rede til ethvert offer for å adlyde sin store Gud.

Men jeg undret meg på om dette virkelig kunne være den ene sanne Guds menighet, grunnlagt av Jesus Kristus? Det var jo bare en liten gruppe mennesker uten noen formell høyere utdanning. Likevel var dette DEN ENESTE kirke eller menighet jeg kunne finne, som holdt seg til Guds ord og hans bud. De holdt seg trofast til de ting som er HELLIGE FOR GUD — sabbaten og tienden. De holdt fast ved det sanne, bibelske NAVN "Guds menighet". Ingen annen kirke på jord holdt på disse tre sentrale, grunnleggende trossetninger og skikker. De var beskjedne og oppriktige, og var villig til å ofre livet for disse grunnleggende sannhetene.

Men HVORFOR hadde Gud bragt meg i kontakt med disse menneskene? Lite ante jeg grunnen på det tidspunktet.

Men nå må jeg gå litt tilbake i tiden og berette om noen flere hendelser i mitt liv.

Som nevnt tidligere i dette heftet hadde jeg i 26 år vært beskjeftiget med den forretningsmessige siden av utgivelse av

blader og aviser. Jeg visste det ikke da, men senere hendelser har vist at Gud ved å gi meg erfaring på dette felt ville forberede meg for mitt egentlige kall, som skulle komme senere.

25 år gammel giftet jeg meg. Et par uker etter vielsen hadde min kone et syn eller en usedvanlig intens drøm, som på den tid gjorde meg heller forlegen. Jeg var jo ikke "religiøs" på den tiden. Hele mitt hjerte, mitt sin var opptatt av forretningen min. Vi bodde dengang i Chicago, og i hennes drømmesyn stod min kone og jeg ved et sterkt trafikkert gatekryss i sentrum. Så kom en engel dalende ned fra himmelen, og hundrevis av mennesker strømmet til. Men engelen kom rett bort til oss to, la armene om oss, og sa at Kristi gjenkomst ikke var langt borte, og at Gud hadde arbeid for oss. Da min kone fortalte meg drømmesynet, ble jeg litt oppskaket, for det hadde vært så levende for henne — men samtidig følte jeg meg flau, og ville gjerne få det ut av tankene så fort som mulig. Hvis dette virkelig var et kall fra Gud, ville jeg helst gjøre som Jonas og løpe bort fra det.

"Hvorfor forteller du ikke denne drømmen til presten i kirken borte på hjørnet?" sa jeg. "Og hvis den virkelig betyr noe, burde vel han kunne si deg det?" Deretter tenkte jeg ikke mer på saken. Men noe senere tok Gud fra meg den forretningen jeg hadde etablert, og en tid etter gikk det nedenom med et nytt foretagende jeg hadde startet på nordvestkysten ved Stillehavet. Så kom den dobbelte utfordringen som førte til et halvt års intense studier av Bibelen.

Den religiøse fanatismen (slik jeg så det) som min kone var opptatt av, gjaldt syvendedags-sabbaten. For meg var det rene fanatismen. Men som før nevnt måtte jeg ta det i meg igjen. Etter det mest intense studiet i mitt liv greide jeg ikke å bevise at min kone tok feil. Disse dyptgående studiene, denne forskningen beviste tvert om for meg at Gud utvilsomt eksisterte, og at Bibelen hadde absolutte AUTORITET som Guds inspirerte ord. Senere tiår med fortsatte dype studier og forskning har åpnet en veldig labyrinth av bibelsk kunnskap og forståelse som *hadde gått tapt*. Ved å ta to blomstrende forretninger fra meg, noe som nærmest knuste meg, og så gi meg denne bibelske utfordringen, hadde Gud myket meg opp og gjort meg så medgjørlig at jeg var villig til å innrømme at

jeg hadde tatt feil — og var villig til å underkaste meg ham fullstendig, villig til å tro hva han klart og tydelig sa i sitt Ord, uansett hvor upopulær en slik tro var.

Sannheten gjenvinnes

Slik begynte den levende Gud gjennom meg å GJENVINNE meget av den sanne kunnskap og *forståelse* av Bibelen, som var gått tapt gjennom århundrene.

Nå er det blitt klart åpenbart for meg hvordan en falsk kristendom vokste opp i de tre første århundrer av den kristne tidsalder. Satan forledet religiøse ledere til å forkynne et evangelium de selv hadde formet OM Kristus, istedenfor Kristi *EGET* evangelium, Jesu evangelium om GUDS RIKE. Denne falske kristendommen er i Åpenbaringen 17 og andre steder i Bibelen avslørt som "*Babylon den store, mor til skjøgene og all styggedom på jorden*".

Jesu hele oppdrag var å forsone dem som var kalt med *Gud Fader*. Det er bare ÉN som fastsetter lovene — Gud Fader. Synd er ulydighet mot GUD. Derfor er anger rettet mot GUD, og tro rettet mot Kristus. Jesus kom for å forsone oss med FADEREN — ikke for å ta hans plass.

Det er av betydning at da Gud hadde slått meg ned og gjort meg myk, rede til å underkaste meg ham, sørget han for at jeg ble så sterkt utfordret angående hovedpunktet i HANS Lov, hans styre, hans overhøyhet over alt annet, hans herredømme over våre liv. Av alle bud i Guds lov er sabbatsbudet selve prøvestenen. Troende, oppriktige kristne vil uten videre være enige i at vi ikke skal ha andre guder enn den ene sanne og høyeste Gud. De vil også erkjenne at vi ikke skal bøye oss for avguder eller misbruke Guds navn. De vil godta budene om at vi skal hedre våre foreldre, og ikke slå ihjel, drive hor, stjele, lyve eller begjære det vår neste har. De vil endog hevde at disse ni budene også gjelder i Det nye testamente.

Det eneste budet de avviser og nekter å adlyde, er det som sier at vi skal ære Gud ved å holde hans sabbatsdag HELLIG. Gud helliget nettopp denne dagen og bød oss å holde den hellig.

En kvinne fortalte meg engang at hun hadde hørt at lørdagen var min dag, og at hun håpet det ikke var sant. Jeg

svarte: "Å nei, lørdag er IKKE min dag, søndag er min dag."

"Å, det var godt å høre," utbrøt hun.

"Men du skjønner nok ikke helt hva jeg mener," fortsatte jeg. "Søndag er MIN dag, og det er også mandag, tirsdag, onsdag, torsdag og fredag. Men lørdag er IKKE min dag — den er Guds dag."

Under mine intense og dyptgående studier og undersøkelser for å bevise at søndagen er den kristne sabbat, skydde jeg ingen anstrengelser. Jeg gikk nøye gjennom alle bøker, artikler og notiser jeg kunne komme over, med argumenter for søndagen og mot lørdagen — religiøse konversasjonsleksika, oversettelser av hebraiske og greske ord i de bibeltekster som hadde med dette å gjøre. Jeg leste bibelkommentarer og studerte verdenshistorien.

Prøvebudet

Men alle argumenter mot Guds sabbat og for å helligholde søndagen viste seg å være uholdbare, feilaktige og altfor ofte uærlige.

Jeg fant historiske nedtegnelser som viste at det hadde vært en opphisset og voldsom debatt om nettopp dette spørsmålet — både direkte og indirekte — gjennom kirkens første tre århundrer.

Det hadde også vært en strid rundt påskefeiringen mellom dem som holdt seg til apostelen Johannes' lære, og deres motstandere — den såkalte kvartodecimanske strid. Hele spørsmålet ble tilslutt avgjort i denne falske kirken, som ble kalt "Babylon den store", under kirkemøtet i Nikea. Den romerske keiser Konstantin innkalte til dette møtet i år 325. Han var keiseren og ikke en geistlig. Så kom synoden i Laodikea i år 365, og der ble en av kirkens mest berømte kirkelover vedtatt: "Kristne må ikke følge jødisk skikk ved å hvile på sabbaten, men må snarere arbeide på den dagen og ære Herrens dag. Men de som blir tatt i å følge jødernes skikker, de være bannlyst fra Kristus." Dette var i virkeligheten det samme som en dødsdom.

Jeg har ikke plass til her å gi en grundig og fullstendig forklaring av Bibelens lære om hvor viktig det er å holde Guds sabbat hellig. Vårt gratis hefte *Hvilken dag er den kristne sabbaten?* gir en langt mere fullstendig forklaring.

Men her er kort noen av de viktigste punktene:

Mot slutten av det vi kaller "skapelsesuken" avslører Bibelen følgende: "Og Gud fullendte på den syvende dag det verk som han hadde gjort, og han hvilte på den syvende dag fra all den gjerning som han hadde gjort. Og Gud velsignet den syvende dag og helliget den; for på den hvilte han fra all sin gjerning, den som Gud gjorde da han skapte" (1.Mos. 2:2-3). Gud var ikke trett eller sliten. Men han satte et eksempel for menneskene og plasserte sitt nærvær i denne dagen — noe han aldri gjorde med søndag eller med noen annen dag i uken.

Adam fornektet Guds tre, LIVETS tre, Guds lov og Guds styrelse over ham. Det finnes ingen indikasjoner på at Adams familie generelt helligholdt sabbaten de neste 2 500 år. Men da Gud kalte Israels barn ut av Egypt (et bilde på hvordan menigheten kalles ut av denne verden), åpenbarte Gud sin sabbat for israelittene.

I 2. Mosebok 16 klaget Israels barn over at de holdt på å sulte ihjel. Gud sa at han ville sende mat fra himmelen i form av manna, for å "prøve dem, om de vil følge min lov eller ikke." Dette var et spørsmål om lydighet eller SYND. På ukens sjette dag sendte Gud en dobbel mengde manna, men på den syvende dag sendte Gud IKKE NOE. Og den sjette dagen sa Moses til dem "Imorgen er det SABBAT, hellig sabbat for Herren . . ." Og på sabbatsdagen instruerte Moses dem følgende: "For idag er det sabbat for Herren, idag finner I ikke noe på marken. I seks dager skal I sanke det, men på den syvende dag er det sabbat, da skal det ikke være å finne" (vers 23-26).

Den syvende dag var det noen som gikk ut for å sanke manna. Da sa Herren: "Hvor lenge vil I være gjenstridige og ikke holde mine bud og mine lover?"

Slik viste Gud sitt utvalgte folk gjennom et mirakel hvilken dag var den rette sabbatsdag. Og historien såvel som jødisk tradisjon viser at det aldri har vært tvil om ukedagene fra den tid og til nå.

I 2. Mosebok 31:12-18 kan vi lese at Gud gjorde sabbaten til en evig PAKT mellom seg og sitt folk. Pakten var et KJENNETEGN som viste Gud at de var hans folk, for ved å helligholde sabbaten adlød de Gud på en måte som ingen

andre gjorde. Det kjennetegnet dem som hans folk, siden ingen andre enn Guds folk noengang hadde holdt Guds sabbat. Den identifiserte Gud, for skapelsen er bevis på Gud. På seks dager skapte han livet på jorden, og på den syvende dag hvilte han og gjorde den dagen til HELLIG TID — hellig for Gud!

I Jesaja (Esaias) 56 finner vi en profeti angående sabbaten: “Og de fremmede [hedninger] som holder seg til Herren for å tjene ham og for å elske Herrens navn, for å være hans tjenere, alle de som holder sabbaten, så de ikke vanhelliger den, og som holder fast ved min pakt, dem vil jeg føre til mitt hellige berg og glede dem i mitt bedehus” (Jes. 56:6-7).

I Markusevangeliet 2:28 erklærte Jesus: “Så er da Menneskesønnen herre også over sabbaten.” Altså er sabbaten i sannhet HERRENS DAG — ikke søndag.

Som nevnt foran er sabbaten selve prøvebudet — som selv såkalt troende kristne nekter å adlyde. I 1. Joh. 2:4 leser vi: “Den som sier: Jeg kjenner ham, og ikke holder hans bud, han er en løgner, og i ham er ikke sannheten”.

Synd er LOVBRUDD (1. Joh. 3:4).

Guds opprinnelige kirke, under apostlenes ledelse, holdt sabbaten. Apostelen Paulus preket til ikke-jøder på sabbatdagene i halvannet år etterat han hadde vendt seg fra jødene til hedningene (Apg. 18:4-11).

Slik sabbaten er et tegn som identifiserer Guds folk, enten de er jøder, grekere eller noen annen rase, er søndagen merket som identifiserer den falske kristendoms AUTORITET — “BABYLON, DEN STORE, MOR TIL SKJØGENE” — for søndagen har ingen annen autoritet. Det å bringe inn den hedenske søndag som en forfalskning av Guds sabbat, er et av hovedtrekkene i Satans strategi for å forføre alle folk og forfalske Guds sannhet og Guds kirke.

En av de unnskyldninger som “tradisjonell kristendom” bruker for å holde søndagen, er den falske tro at Jesus stod opp fra de døde på søndag. Men i virkeligheten fant ikke oppstandelsen sted søndag morgen — men sent på ettermiddagen på sabbaten. I vår gratis brosjyre *The Resurrection was NOT on Sunday (Oppstandelsen skjedde IKKE på søndag, ennå ikke på norsk)* vil du finne bevis

for at dette er en falsk tradisjon. Les så denne sannheten i din egen Bibel.

Jesus sa: "De dyrker meg forgjeves, idet de lærer lærdommer som er menneskebud. I forlater Guds bud og holder fast ved menneskers vedtekt . . . Det er riktig vakkert at I gjør Guds bud til intet for å holde eders vedtekt" (Mark. 7:7-9).

Dette er en av de nøkler som låser opp døren til å bestemme den ene sanne, opprinnelige Guds menighet, som ble grunnlagt av Jesus Kristus, slik den har fortsatt å motstå alle Satans angrep gjennom årene og århundrene. Men det er ikke det eneste tegnet som identifiserer den.

Det sanne navn

Jesus bad for sin menighet: ". . . Hellige Fader! bevar dem i ditt navn, som du har gitt meg, forat de må være ETT, likesom vi! Da jeg var hos dem, bevarte jeg dem i ditt navn . . . Men nå kommer jeg til deg . . . Jeg har gitt dem ditt ord, og verden har hatet dem, fordi de ikke er AV verden, likesom jeg ikke er AV verden. Jeg ber ikke at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde. De er ikke AV verden, likesom jeg ikke er av verden. Hellige dem i SANNHETEN! DITT ORD ER SANNHET" (Joh. 17:11-17).

Jesus sa at hans sanne kirke skulle BEVARES i Faderens navn — GUD. *Tolv ganger* i Det nye testament er NAVNET på denne ene sanne kirke GUDS Menighet! Det er Guds Menighet eller kirke, og Jesus Kristus er dens ledende, støttende, bestemmende OVERHODE!

Fem steder hvor det sanne NAVN på kirken forekommer, er det tale om hele Kristi Legeme, kirken som helhet. Så når det tales om hele kirken, inkludert alle dens enkelte medlemmer på jord, er navnet "*Guds Menighet*". Her er disse fem bibelstedene:

1) Apg. 20:28: Formaning til de eldste er å "vokte [fø] GUDS MENIGHET".

2) 1. Kor. 10:32: "Vær uten anstøt både for jøder og grekere og for GUDS MENIGHET."

3) 1. Kor. 11:22: "Eller forakter I [dere] GUDS MENIGHET, og vanærer dem som intet har?"

4) 1. Kor. 15:9: "For . . . jeg [Paulus] har forfulgt GUDS MENIGHET."

5) Gal. 1:13: Dette verset gjentar sistnevnte vers — “jeg . . . forfulgte GUDS MENIGHET.”

Når en spesiell, lokal menighet omtales, kalles den sanne kirke “Guds Menighet”, ofte med tilføyelse av stedsnavnet. Her er fire bibelsteder til:

6) 1. Kor. 1:2: “GUDS MENIGHET som er i Korint.”

7) 2. Kor. 1:1: “GUDS MENIGHET som er i Korint.”

8) 1. Tim. 3:5: Idet Paulus refererte til en lokal eldste i en lokal menighet, skrev han til Timoteus: “Men hvis noen ikke vet å styre sitt eget hus, hvordan kan han da ha omsorg for GUDS MENIGHET?”

9) 1. Tim. 3:15: “. . . Hvorledes en bør ferdes i Guds hus, som er DEN LEVENDE GUDS MENIGHET.” Her er det den *levende* Guds Menighet.

Når det er snakk om den lokale menighet under ett, ikke som en samlet institusjon, men som en samling av alle lokale menigheter, er betegnelsen i Bibelen “Guds menigheter”. Her er de siste tre av de 12 versene som angir navnet på kirken:

10) 1. Kor. 11:16: “Vi [har ikke] en sådan skikk, heller ikke GUDS MENIGHETER.”

11) 1. Tess. 2:14: “For I, brødre, er blitt etterfølgere av de GUDS MENIGHETER som er i Kristus Jesus i Judea.”

12) 2. Tess. 1:4: “Så vi selv roser oss av eder [dere] i GUDS MENIGHETER.”

Som vi ser, tilføyer Det nye testamente noen ganger et beskrivende ledd til navnet, som for eksempel Guds Menighet i Korint, eller Guds menigheter i Judea. Idag er det Guds Verdensvide Menighet.

I denne verden blir kirker gitt navn etter MENNESKER eller etter et SYSTEM som mennesker har funnet på, eller den typen kirkeledelse som MENNESKER har tenkt ut I STRID MED Guds ord, eller etter en betydningsfull doktrine som de vil fremheve, eller det menneskene håper å gjøre den til — altomfattende, universell eller katolsk. Men overalt hvor den *sanne* kirke finnes, vil den hete GUDS KIRKE eller GUDS MENIGHET.

Men det er ikke alt. Mange bruker Guds navn, men de forkynner ikke GUDS RIKE, som det Guds STYRE, som vi må ADLYDE. De lærer ikke at vi må adlyde Guds lov (De ti bud),

eller at vi må **ANGRE** vårt opprør og vår overtredelse av Guds hellige lov. De lærer ikke at vi nå kan bli **UNNFANGET** til Guds **RIKE** eller Familie, og at vi gjennom oppstandelsen kan bli **FØDT** inn i **GUDS FAMILIE**! Denne sanne kirke forkynner at **KRISTI** gjenkomst er nært forestående, da han vil komme som kongers **KONGE** og herrers **HERRE**, for å **HERSKE** over alle nasjoner i tusen år her på jorden. Ikke oppe i himmelen, men her nede på *vår klode* (Åp. 5:10).

Det finnes bare **ÉN** slik kirke!

Den kirken **gjør GUDS ARBEIDE**. Den er, som Jesus sa den ville være, bare “en liten flokk”, forfulgt og foraktet av denne verden.

Personlig veiledning

Guds Menighet har dedikerte, vigslede, veltrente og omvendte **PRESTER** alle steder i verden. De er grundig opplært, erfarne og ordinert til sin tjeneste — og de er rede til å komme til deg, besøke deg i ditt hjem, besvare dine spørsmål og forklare Bibelen for deg — **HVIS DU BER OM DET!** Men ingen av dem vil **NOENSINNE** ta kontakt med deg, hvis du ikke av egen fri vilje ber om det! Når det gjaldt mennesker i sin alminnelighet, sa Jesus: “I skal **IKKE** flytte fra hus til hus” (Lukas 10:7). Paulus besøkte forstanderne (menighetens prester) i Efesus, og da gikk han til dem fra hus til hus.

Hverken Jesus eller Peter eller Paulus eller noen av de opprinnelige sanne apostler gikk noensinne bort til folk de møtte og ba dem inntrengende om at de måtte omvende seg. Gud har gitt hvert enkelt menneske **FRI MORALSK VILJE**. Gud forlanger at hver enkelt av oss skal **TA SINE EGNE AVGJØRELSER** — og *den sanne GUD* vil aldri tvinge noen til å la seg omvende.

Men hvis du, av egen fri vilje, ønsker å få vite **MER** om den ene sanne kirke som Jesus Kristus selv har grunnlagt og er overhode for den dag idag — hvis du gjerne vil stille spørsmål om den, hvorfor ikke skrive og be om et personlig besøk? Da skal vi sørge for at en av Guds egne, sanne prester tar kontakt med deg. La meg gi deg et råd. *Skriv ned de spørsmålene* du gjerne vil komme med. Over 60 års personlig erfaring har vist meg at hvis du ikke gjør det, vil du glemme hva du ville spørre om.

Hundrevis — ja, tusenvis på tusenvis av mennesker blir *omvendt*. Hele deres liv blir FORANDRET som følge av dette GUDS ARBEIDE — gjennom den verdensvide radio- og fjernsynsutsendelsen *World Tomorrow* — gjennom presteskapet i Guds Verdensvide Menighet — gjennom Ambassador College bibel-korrespondansekurs og annen viktig litteratur som vi sender gratis på anmodning. Mange som ikke var klar over at en av Guds egne vigslede prester kunne komme til dem, besvare spørsmål og forklare Bibelen, har SLUTTET SEG TIL et av denne verdens kirkesamfunn. Du kan ikke SLUTTE DEG TIL Guds sanne kirke — den Allmektige Gud *innsetter deg* i den. Men hvis du har spørsmål å stille om fellesskapet i menigheten, om læresetninger og skikker — eller om et hvilket som helst *annet* emne som har med menigheten, Bibelen eller *kristenlivet* å gjøre — så skriv til meg. Jeg kan ikke lenger selv komme personlig og besøke deg (slik jeg gjorde før og skulle ønske jeg kunne gjøre fortsatt), men Gud har gitt meg mange som er virkelig kalt og utvalgt — og de KAN KOMME.

Vurdér omhyggelig alle FAKTA i henhold til din egen Bibel — og ta så din avgjørelse og følg den vei GUD viser deg. □

SUPPLERENDE LESESTOFF

Guds Verdensvide Menighet utgir mange fargerike, opplysende hefter innen et vidt spekter av bibelske emner. Fire er nevnt nedenfor.

Korrespondansekurset (N01)

(Også på dansk [D01].) Ambassador College bibelkorrespondansekurs er enestående. Hver av leksjonene gjør Bibelen aktuell og meningsfylt i våre dagers verdenssituasjon. Livets viktigste spørsmål blir gransket etterhvert som du skritt for skritt blir ledet til de klare svarene i din egen Bibel.

Hva menes egentlig med . . . Frelse? (NWS)

Hva er frelse? Er det et sted, et mål, en tilstand eller en belønning? Ikke én av hundre vet hva frelse er eller hvordan den kan oppnås. Gjør du?

Hvilken dag er den kristne sabbaten? (NCS)

Betyr det noe hvilken dag vi holder? Ble sabbaten bare gitt til jødene? Er de kristne befalt å holde søndagen som Herrens dag?

Hva vil du gjøre i ditt NESTE LIV? (NDL)

Det er mulig å vite hvilken plass du har i Guds mesterplan. Dette heftet viser den *eneste* vei til frelse. Det forklarer også: Hvorfor en falsk frelse er så vanlig — forskjellen mellom nåde og gjerninger — hvordan man får evig liv — de frelstes lønn.

Skriv etter dine egne eksemplarer av de ovennevnte publikasjoner. De sendes gratis som en opplysningstjeneste i offentlighetens interesse.

VÅRE POSTADRESSER VERDEN OVER

Norge: Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2

Danmark: Postboks 211, DK-8100 Århus C

Sverige: Postbox 5380, S-10246 Stockholm

Storbritannia, resten av Europa og Midtøsten: P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., England WD6 1LU

Tyskland: Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest-Tyskland

Sveits (fransktalende): Case Postale 10, 91, rue de la Servette, CH-1211 Genève 7

Frankrike: B.P. 64, F-75662 Paris Cédex 14

Spania: Apartado Postal 1230, Madrid 9

Holland og belgisk Flandern: Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland

Italia: Casella Postale 10349, I-00144 Roma

Israel: P.O. Box 19111, Jerusalem

Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2

Canada (fransktalende): B.P. 121, Succ. A, Montreal, P.Q. H3C 1C5

Mexico: Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, México 06500 D.F.

Syd-Amerika: Institución Ambassador, Apartado Aéreo 11430, Bogotá 1. D.E., Colombia

Vestindia: G.P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

Australia, India, Sri Lanka og Sydøst-Asia: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220, Australia

New Zealand og Stillehavsoyene: P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand

Filippinene: P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila

Syd-Afrika: P.O. Box 1060, Johannesburg 2000

Zimbabwe: P.O. Box U.A. 30, Union Ave., Harare

Nigeria: PMB 21006, Ikeja, Lagos State

Ghana: P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra

Kenya og resten av Øst- og Sentral-Afrika: P.O. Box 47135, Nairobi, Kenya

Mauritius og andre øyer i Det indiske hav: P.O. Box 888, Port Louis, Mauritius

USA (verdenshovedkvarteret): P.O. Box 111, Pasadena, California 91123

DETTE HEFTET UTGIS GRATIS AV GUDS VERDENSVIDE MENIGHET I OFFENTLIGHETENS INTERESSE.

Det er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra menighetens medlemmer og andre som har valgt å støtte Kirkens arbeid. Bidrag mottas med takk. De som frivillig ønsker å hjelpe og understøtte dette Guds verdensomspennende arbeid, ønskes med glede velkommen som medarbeidere i dette store foretagende med å forkynde evangeliet for alle folkeslag.

20623 8501

